

L'ETERNA QÜESTIÓ

PAS DE COMEDIA ORIGINAL D'AVELÍ ARTÍS

L'ETERNA QÜESTIÓ

AVELÍ ARTÍS

L'eterna qüestió

PAS DE COMEDIA



Segona edició

IMPRÈS A CASA DE L'AUTOR: BALMES, 54 : BARCELONA
MCMXII

FIGURES

La Celia	18 anys
Donya Eulalia.	42 »
Don Ignasi	70 »
Don Enric	46 »
En Lluís Ribalta.	28 »
En Claudi Surroca.	26 »
El Criat.	30 »

L'acció a Barcelona, en els nostres dies

Aquest pas de comedia va representar-se per primera vegada al Teatre Català (Romea), de Barcelona, la nit del 16 de Desembre de 1909, desempenyant les figures, respectivament: donya Rosa Gotarredona, donya Antonia Baró, don Miquel Sirvent, don Enric Guitart, don Joan Vehil, don Carles Capdevila i don Feliu Petit, dirigits per don Enric Giménez. De la direcció artística se'n cuidà don Adrià Gual. Tots, amb la seva voluntat i el seu talent, contribuiren a que aquesta obra agradés al públic, i l'autor té interès en que així consti.

DECORACIÓ

Saló ricament amoblat, d'una casa opulenta. Una porta a la dreta i una altra a l'esquerra de l'actor, amb sumptuosos cortinatges, i al fons ampla tribuna que mira al carrer. Són mobles essencials: un sofà colocat cap a primer terme de l'esquerra, una tauleta al primer de la dreta, sillons i cadires. Tot lo demés (pot haver-hi piano, cònsola, secreter, vitrina, etc.) se deixa al bon gust i conveniencia del director artístic. Són les onze del matí d'un dels primers dies de Novembre.

ACTE ÚNIC

ESCENA PRIMERA

La Celia i Donya Eulalia

(*A l'aixecar-se'l teló la Celia està deixada anar, indolenta, al sofà de primer terme esquerra. Després d'un moment de silenci, s'aixeca, va a la tribuna i mira abaix, neguitosa. Donya Eulalia l'observa bo i amagada per entre'ls cortinatges de la porta esquerra, després avença cap a l'escena i diu les primeres paraules.*)

DONYA EULALIA

Aquesta angunia! Aquesta angunia!

LA CELIA (*girant-se, sobtada*)

Ah, m'observaves?

DONYA EULALIA

No cal fer gaires esforços per veure'l neguit que tens.

LA CELIA (*asseient-se altra volta al sofà*)

Una altra de les teves opinions.

DONYA EULALIA

De les meves i de les de tothom...

LA CELIA

Què hi farem!

DONYA EULALIA

Vès lo que ha dit donya Lluisa...

LA CELIA

(*ben displicenta, fins al final de l'escena*)

Què ha dit, mamà, què ha dit, donya Lluisa?

DONYA EULALIA

Què havía de dir!... Vaia un paper de fer-li!

LA CELIA

Ah, li he fet mal paper?

DONYA EULALIA

Tu diras.

LA CELIA

No me n'he donat pas compte.

DONYA EULALIA

Massa que se n'ha donat ella.

LA CELIA

T'ho ha dit?

DONYA EULALIA

No ha calgut que m'ho digués. En la cara se li veia'l disgust.

LA CELIA (*un xic nerviosa*)

No sé què fer-hi, doncs, mamà... Tu mateixa ja has de compendre-ho que jo avui no estic per sentir aquestes converses pesades de donya Lluisa... No sab parlar de res més que de beneficencia i d'obres pies... Ditxosa beneficencia!

DONYA EULALIA

No diguis aquestes coses!

LA CELIA

Se fa intolerable, donya Lluisa, mamà..., se fa intolerable! Sempre cuidant-se dels pobres i dels malalts...

DONYA EULALIA

Ben fet que fa!

LA CELIA

... I an ella ningú la cuida! Tant que li convindría!

DONYA EULALIA

Però com te tornes!...

LA CELIA

Vaia amb donya Lluisa!... Se n'ha anat disgustada perquè jo li he fet mal paper! Quina llàstima que amb aquest motiu els diaris no publiquin el seu nom, que s'aconsolaría.

DONYA EULALIA

Però...

LA CELIA

Com que tot lo que ella sofreix, ho sofreix resignada, perquè sab que'ls periòdics l'endemà li diuen «dama caritativa»!

DONYA EULALIA (*ja un xic molestada*)

No crec que ara les hi vulguis negar les seves obres de caritat.

LA CELIA

No, mamà. Precisament quan n'acaba de fer una de grandiosa... La seva gran obra de caritat d'aquesta setmana ha consistit en fer tant curta la seva visita a nosaltres.

DONYA EULALIA

Sembla mentida, sembla mentida que siguis així!

LA CELIA

No la puc sofrir, aquesta senyora... Tanta moral,

tanta austeritat, i les seves filles, ahir, al Liceu, fent que tots els homes se les miressin...

DONYA EULALIA

Quines coses de dir!

LA CELIA

Com que es veritat... Fins en Salvador Monturiol va sortir amb el coll encarcarat, que li feia mal de tant girar-lo per mirar-se-les...

(*Pausa. Torna a la tribuna, mentres donya Eulalia mou el cap, amoïnada.*)

DONYA EULALIA

Aveiam si a tu't passarà com an en Salvador Monturiol..., i no precisament per mirar-te les filles de donya Lluisa!...

LA CELIA

(*ràpidament, nerviosa, enfadada*)

Quin mal gust tens en les teves bromes, mamà!

DONYA EULALIA

Si tant mateix sembla que ningú s'hagi trobat mai en el cas de que'l promès vagi a demanar-la... Vaia una angunia!

LA CELIA

Si no fos per què...

DONYA EULALIA

No comprenc per què t'has d'estar pal-plantada aquí darrera'ls vidres, fent de sentinella, si no passa l'hora. Va dir que vindría a les onze, tu dius que es puntual, encara hi falta mitja hora, i aquest neguit!

LA CELIA

I vols dir que no hi he mirat fins avui, al carrer, que no he sortit a la tribuna fins ara, que han de venir a demanar-me?...

DONYA EULALIA

No pas en aquesta actitut de desesperada. Si l'hora passés, compendría la teva impaciencia. Però ara... (*Pausa. No podent evitar dir lo que ella ja sab que ha de molestar a la seva filla.*) No's retrassarà, no tinguis por... Els que estan acostumats a haver d'esser puntuals a la feina no's retrassen mai...

LA CELIA

Ja insinúes...

DONYA EULALIA

No, dòna, no t'ho prenguis malament...

LA CELIA

Pobre Claudi! Si ell sabía les bones ausencies que vosaltres li guardeu...

DONYA EULALIA

Vols dir que l'amoïnaría?

LA CELIA

No'l coneixes, mamà!

DONYA EULALIA

Es que'm sembla que no pot esser massa exigent en el cas que's troba.

LA CELIA

Es clar! Com que, segons la teva opinió, ell únicament me vol pels diners, un home que vulgui fer diners no ha de tenir escrúpols... Com el papà a la Borsa.

DONYA EULALIA

Imprudent!

LA CELIA

Tot lo que tu vulguis. Ara ja has començat... Fins ara no hi havía ningú com la teva filla; de fa uns quants mesos te l'han canviada.

DONYA EULALIA

Sembla mentida que vulguis tenir raó!

LA CELIA

Per què, volent-la tenir tu, no puc voler-la tenir jo?

DONYA EULALIA

Jo tinc experiencia...

LA CELIA

Ja ho sé. En tenint uns quants anys se n'adquireix desseguida.

DONYA EULALIA

Voler posar a mans d'un trist dependent la teva fortuna, quan has estat solicitada pels joves més rics de Barcelona!

LA CELIA (*sub-ratllant les paraules*)

En Llorens Feliu, un opulent marqueset, que passa vinticinc duros al mes a una ballarina...

DONYA EULALIA

Aquestes coses no t'està gens be saber-les, i encara menos repetir-les.

LA CELIA

M'ho va dir en Lluiset Ribalta, mamà... El nebot de donya Lluisa, qui, segurament, quan us he deixat soles dèu haver tornat a fer-te present la necessitat de que'm convencis perquè l'accepti per marit...

DONYA EULALIA

I no ha d'insistir, pobre senyora, si fora la seva alegría veure fet el vostre casament!

LA CELIA

Ja m'ho pensava que te n'havía parlat... Donya Lluisa parla sempre de lo mateix: de beneficencia i de que jo vulgui el seu nebot.

DONYA EULALIA

A veure si n'hi ha gaires de joves com en Ribalta... Distingit, guapo...

LA CELIA

No'm fassis riure, mamà!

DONYA EULALIA

... ric, que no sab el que's té...
(*Se sent un timbre a dins.*)

LA CELIA

Sab que té un lloc a una taula de Montecarlo, un lloc vitalici, que quan no l'ocupa ell l'ocupa la Rinaldi, aquella rossa que l'any passat va cantar *Aida*... (*Responent a una mirada reprensiva de donya Eulalia.*) M'ho va dir en Llorens Feliu...

ESCENA II

LES MATEIXES, MÉS DON IGNASI I DON ENRIC

DON IGNASI
(*per la dreta, amb don Enric*)

Ont es, ont es aquest estornell?

LA CELIA

Oh, l'avi!...
(*Se li tira als braços i el besa.*)

DON IGNASI

La meva nena!

LA CELIA

Com està?

DON IGNASI (*ben festós*)

Be, molt be, dolentota... He vingut pera assistir al gran acte... Per conèixer d'aprop aquest galan que t'ha portat tanta angunia...

DONYA EULALIA

Oh, sí! Una mica massa!

DON ENRIC

No hi ha qui la convenci, a la Celia, papà.

DON IGNASI

Ja la convencerem, ja la convencerem.

DON ENRIC

Quin remei li quedarà!

DON IGNASI
(*asseient-se al sofà junt amb la Celia*)

Hem vingut en quatre salts, de ganes que tenía d'abraçar-te. La teva pobre avia hauría volgut esser-hi, però està tant delicada!

LA CELIA

Jo aquesta tarda l'aniré a veure... oi, mamà?

DONYA EULALIA

Com tu vulguis... Qui mana més que tu, aquí a casa?
(*La Celia va per contestar, enfadada, mes don Ignasi fa l'acció de tapar-li carinyosament la boca i amb un gest li indica que ho deixi estar.*)

LA CELIA
(*canviant d'actitut: com si la seva mamà no hagués dit res*)

L'aniré a veure i li portaré un pom de violes d'aquell violer que va enviar-me, que ja ha florit.

DON IGNASI

La faras contenta de bo de bo...

LA CELIA

Sí, sí, hi aniré, hi aniré... (*Canviant de to, ràpidament.*) Es dir... que necessites el cotxe, aquesta tarda, papà?

DON ENRIC

T'hi acompanyaré jo.

LA CELIA

Ja l'hi dirà, oi, a la *yaya?*

DON IGNASI

Sí, dòna, sí... (*Pausa.*)

DON ENRIC

Abans no passi el temps, papà, convindría que, ara que hi som, tots acabessim de parlar...

DON IGNASI

Ja'n parlarem, home, ja'n parlarem... No soc pas jo qui ha de resoldre-ho.

DON ENRIC

Es entre tots, papà.

DON IGNASI

No pas la qüestió que vols retreure. Lo demés ja està arreglat...

(*Don Enric diu, baix, algunes paraules a donya Eulalia. Ella fa amb el cap que no. La Celia i don Ignasi formen grupo apart.*)

LA CELIA

Què es lo que està arreglat, avi? Digui-m'ho...

DON IGNASI

Les teves humorades, dòna...

LA CELIA

Deixin-ho córrer, deixin-ho córrer... No'n vulgui parlar més... Jo sé'l que tinc de fer, si no se soluciona tal com desitjo...

DON ENRIC (*a don Ignasi*)

Aveiam si vindrà aquest jove i encara no sabrem què respondre, després de tant temps de parlar-ne...

DON IGNASI

Això es cosa de vosaltres.

DONYA EULALIA

No sigui així, papà.

DON IGNASI

Us dic que no hi tinc res a fer.

LA CELIA
(*que, nerviosa, ha anat seguint el diàleg, no podent resistir més*)

Però encara tinc de presenciar aquests diàlegs?... No puc resistir-ho, jo, això; no puc resistir-ho...

(*Se'n va per l'esquerra. Tots fan un gest de disgust. Don Ignasi, com si volgués censurar l'actitut de don Enric i donya Eulalia.*)

ESCENA III

ELS MATEIXOS MENYS LA CELIA

DON IGNASI

(*després d'un moment de silenci, durant el qual tots resten cap-ficats*)

Vaja, parlem.

DONYA EULALIA

Aquesta criatura fa uns quants dies que està irresistible.

DON IGNASI

Es la joventut, Eulalia.

DON ENRIC

I en quin llibre ho ha vist escrit que a la joventut se li pugui permetre faltar a l'educació que li han donat?

DONYA EULALIA

Ens té amoinats de debò, papà.

DON IGNASI

Vosaltres en teniu la culpa.

DON ENRIC

Nosaltres?

DON IGNASI

Sí, vosaltres, que li heu permès, durant divuit anys, satisfer la seva voluntat, per absurde que fos lo que demanés, i ara, tot de cop i volta, i precisament en lo que es dictat pel seu cor, us oposeu al seu desitg.

DON ENRIC

Però qui pot seguir-la pel camí que ha emprès en un cas de tanta trascendencia?

DONYA EULALIA

I qui s'havía de pensar que arribés an aquest extrem la seva voluntat!

DON IGNASI

Qualsevol que sàpiga lo que l'amor pot en una noia de divuit anys.

DONYA EULALIA

Se'n fa de més i de menos...

DON ENRIC
(*trencant bruscament el diàleg*)

Però si tot això ja ho hem discutit cinquanta

vegades, Eulalia... Procurem guanyar temps. Què resolem?

DON IGNASI

Per mi ja està resolt.

DON ENRIC

Es a dir que insisteix en que'l prometatge pot permetre-s?

DON IGNASI

Acceptant el que diuen de que ell es un bon xicot...

DONYA EULALIA (*ràpida*)

Sense un clau.

DON IGNASI

Però amb un sòu que n'hi ha prou per casar-se i pujar la familia, si no en un ambient d'opulencia, tampoc amb modestia i privacions...

DONYA EULALIA

Setanta duros al mes!

DON IGNASI

Tant si plou com si fa sol. Jo, quan vaig demanar la mà de la teva mamà, no'n tenía més que quaranta...

DONYA EULALIA

Però quina diferencia la posició de vostès aleshores de la nostra d'ara!

DON IGNASI

Qui m'ho havía de dir que jo anés tant lluny en el negoci? Tu sabs aont pot arribar, amb el temps, aquest jove? Tu sabs si ell es dels predestinats a trobar obertes les portes de la fortuna?

DONYA EULALIA

Si's casés amb la nostra Celia, ja ho crec si les hi trobaría! I ben obertes, que no caldría pas que truqués!

DON ENRIC

Encara, això d'esser pobre es lo de menos, per mi.

DON IGNASI

Doncs, per què t'hi oposes?

DON ENRIC

Fos un home de carrera... Un metge, un advocat, què sé jo, mentres fos alguna cosa... Però es que ell no es res... Res més que un treballador ben vestit: un home de la categoría del nostre porter o del nostre criat o del nostre cotxero...

DON IGNASI (*ràpid*)

Que a tots tres junts no'ls dones el que donen an ell sol.

DON ENRIC

Fill d'un cansalader... Figuri-s el que's diría de mi per Barcelona, papà!

DONYA EULALIA

No pot pas esser! No cal pensar-hi, vaja!

DON IGNASI

A veure, doncs, què voleu fer?

DON ENRIC

No ho sé pas.

DONYA EULALIA

Amb el gènit d'aquesta criatura!

DON ENRIC

Es que jo no'm sé avenir d'això que passa a casa nostra!

DONYA EULALIA

Ens deixem governar per la Celia com mai ella s'ha deixat governar per nosaltres.

DON ENRIC

Ens fa por.

DON IGNASI (*amb temor*)

I es de témer, creieu-me... Jo sé quin es el seu esperit. Jo miro serenament el que aquí passa i veig el que vindrà quan vosaltres us pensareu que ja està solucionat el conflicte... No voleu veure com jo les coses i us en penedireu.

DONYA EULALIA

Verge santíssima!

DON IGNASI

Una noia del temperament d'ella, qui sab el que es capaç de fer! Més en un cas com aquest, un cas boi romàntic com es aquest de no deixar-la casar amb qui ella vol perquè es un pobre.

DON ENRIC

Hi hagués manera de convence-l an ell!

DON IGNASI

Si ell no's troba en el mateix estat d'ànim que ella...

DONYA EULALIA

Ja, ja; pel compte que li té.

DON IGNASI

No siguis mal pensada, Eulalia.

(*Pausa.*)

DON ENRIC

Estem al mateix lloc de la nostra discussió de fa vuit dies.

DON IGNASI

I al mateix que estaríem d'aquí vuit anys.

DON ENRIC (*resolut*)

Doncs no discutim més, papà: ens girarem per allà ont el vent vingui. Resoldrem segons les circumstancies.

DON IGNASI

Es lo que fins ara t'he aconsellat.

DON ENRIC (*enèrgic*)

I passi el que passi.

DON IGNASI (*alçant-se*)

Com te sembli... Me'n vaig a veure la nena. (*Donya Eulalia i don Enric se'l miren com tement que repeteixi a la Celia la conversa que acaben de tenir.*) No tingueu por, no tingueu por que li digui res... Ja'l tindrà prou gros el disgust... Però tingueu present que jo vui esser a l'entrevista amb aquest jove... No vui que ell, després de veure fallides les seves ilusions, se'n vagi d'aquí amb el dolor d'una mala rebuda...

DON ENRIC (*molestat*)

Papà, per l'amor de Deu, quasi ens ofendría...

DON IGNASI

No us ho prengueu malament... Ho dic perquè sé que hi ha coses que no poden evitar-se quan els nirvis estan excitats...

(*Se'n va per l'esquerra.*)

ESCENA IV

DONYA EULALIA I DON ENRIC

(*Un moment de silenci. Ell se'n va cap a la tribuna, inquiet. Ella se'l mira, i quan ell se gira l'interroga amb la mirada.*)

DON ENRIC

Hi haurem de consentir.

DONYA EULALIA

No pas si jo t'haig d'aconsellar.

DON ENRIC

Doncs jo, per evitar aquestes anguníes, en qualsevol cosa consentiría. Jo no'ls puc soportar aquests neguits. Jo, que passo els dies treballant

com un negre, no puc permetre-ho això d'arribar a casa i, en lloc de trobar-hi repòs i benestar, haver-me d'entregar an aquestes discussions i mals-de-cap.

DONYA EULALIA

Bonica manera de recompensar l'esforç del teu treball: cedir els fruits que'n reculls al primer que se li ha acudit enamorar la teva filla!

(*Se sent un timbre a dins.*)

DON ENRIC

Quina mala hora vam tenir a l'empendre'l ditxós viatge a Puigcerdà!

DONYA EULALIA

Ben cert. Vès quant més ens hauría valgut quedar-nos a Ribes, que ells no s'hauríen conegut... Tant que t'ho vaig aconsellar!

ESCENA V

ELS MATEIXOS MÉS EL CRIAT

EL CRIAT
(*des de la porta de la dreta*)

Senyora...

DONYA EULALIA

Endavant.

EL CRIAT

Hi ha don Lluís Ribalta.

DONYA EULALIA (*amb satisfacció*)

Ah, en Lluís... Fassi-l passar...

(*El criat desapareix.*)

DON ENRIC

En mala hora ve... Ja són tres quarts d'onze...

DONYA EULALIA

La seva tia ja m'ho ha dit que'ns vindría a veure.

ESCENA VI

DONYA EULALIA, DON ENRIC I EN LLUIS

DON ENRIC

(*a la porta de la dreta, aont ha anat pera rebre an en Lluís*)

Oh, Lluís!

EN LLUÍS

Deu els guardi... Còm estan?

(*Encaixa, molt cerimoniós.*)

DON ENRIC

Perfectament, gracies...

EN LLUÍS

Als peus de vostè, donya Eulalia...
(*La saluda afectuosament i s'asseu al sofà, al costat d'ella.*)

DON ENRIC (*assegut al costat de la taula*)

I vostès?...

EN LLUÍS

Molt be també, gracies. La mamà ha passat la nit un xic violenta...

DONYA EULALIA

I això?

EN LLUÍS

Aquells nirvis! Aquells nirvis!

DON ENRIC

Malament.

EN LLUÍS

Vam voler anar fins a la Bonanova en tranvía, a l'imperial. Al passeig de Gracia va escapar el *trolley*, i al ser colocat altra vegada els llampegueigs del cable la van excitar de mala manera.

DON ENRIC

Però com se'ls va ocórrer anar en tramvía?...

DONYA EULALIA

I amb aquest temps!...

EN LLUÍS

Una humorada, don Enric. Vam voler fer un viatge democràtic.

DON ENRIC

Doncs digui que l'han pagada cara, la democracia...

EN LLUÍS (*com qui diu una gran cosa*)

Ara se m'acut una frase: els rics sempre paguem cara la democracia.

DON ENRIC (*rialler*)

Ah, ah, ah!...

DONYA EULALIA

Suposo que, afortunadament, l'indisposició no deu esser d'importancia...

EN LLUÍS

No, gracies a Deu.

DONYA EULALIA

No hi ha que dir com ens alegraríem que no tingués complicacions...

EN LLUÍS

Gracies, senyora... (*Després d'una pausa complimentosa.*) La Celia, es fòra de casa?

DONYA EULALIA

No: se n'ha anat a la galería a ensenyar les flors al papà...

EN LLUÍS

Es graciós!: la Celia fent de jardinera...

DON ENRIC (*rialler*)

Amic Lluís: li recomano que no propali l'acudit.

EN LLUÍS

L'acudit... l'acudit... Ah, sí, es cert. Ara hi caic... Se refereix al de dir-li jardinera, com a una altra se li podría dir *landeau* o *faeton*... (*Rient.*) Ah, ah, ah!... Té raó... No ho havía pas dit amb l'intenció que vostè ho ha suposat, don Enric.

DONYA EULALIA (*amablement*)

Com que vostès sempre busquen l'acudit, per escampar-lo entre...

EN LLUÍS

Descuidi, descuidi: no passarà d'entre nosaltres.

DONYA EULALIA

Vols avisar que vingui, Enric?

EN LLUÍS

No, que la destorbarem...

DON ENRIC

Vol callar! (*Toca un timbre.*)

ESCENA VII

ELS MATEIXOS, MÉS EL CRIAT

DON ENRIC (*al Criat*)

La senyoreta Celia?...

EL CRIAT

Està a la galería.

DON ENRIC

Amb el papà?

EL CRIAT

No, senyor; don Ignasi es al despatx amb el senyor Ramoneda. Diu si el senyor farà el favor d'anar-hi.

DON ENRIC

Digui a la senyoreta que vingui.
(*El Criat saluda i se'n va per l'esquerra; després surt i desapareix per la dreta.*)
Lluís, me permetrà uns moments, veritat?

EN LLUÍS

Vol callar, don Enric?

DON ENRIC

Amb el seu permís. (*Se'n va per la dreta.*)

ESCENA VIII

DONYA EULALIA I EN LLUÍS; AVIAT LA CELIA

DONYA EULALIA

La seva tía ha estat aquí, aquest matí.

EN LLUÍS

Sí, m'ho ha dit.

DONYA EULALIA

Està enfeinada amb els pobres.

EN LLUÍS

Es un defecte que sempre li retrec. Treballa massa pels que no tenen feina.

LA CELIA (*per l'esquerra*)

Mamà.

DONYA EULALIA

Ja tenim aquí la Celia.

LA CELIA
(*saludant; molt complimentosa*)

Oh, Lluís! vostè per casa nostra!...

EN LLUÍS

Deu la guardi... (*Galantment.*) No li pregunto

com està perquè fora un compliment, veient-la tant esplèndida...

LA CELIA

Vostè sempre tant galan.

EN LLUÍS

Tant justicier, Celia... Tant justicier i tant destorbador, no es cert?

LA CELIA
(*que s'ha assegut cap a la dreta*)

Oh, mai...

EN LLUÍS

Encara que per lo últim me sabría greu passar-hi. Si l'he destorbada, tingui la franquesa de dir-ho, i vindré un altre dia.

LA CELIA

Lluís, per l'amor de Deu! Si ara m'hagués destorbat, encara no'n tindría prou, que voldría tornar-hi un altre dia?

EN LLUÍS (*somrient*)

Veliaquí una deliciosa resposta.

LA CELIA
(*després d'una pausa curta*)

I doncs, què conta, què conta?

EN LLUÍS

Me'n vaig a Milan.

LA CELIA

Vostè sempre tant apassionat per la música italiana!...

EN LLUÍS

Hi passaré tres messos. Després penso anar a Roma, un mes, i de tornada vui assentar-me.

LA CELIA

Pera descansar del viatge?...

EN LLUÍS

He fet massa joventut, ja, Celia.

DONYA EULALIA

No digui això, Lluís...

LA CELIA

Ja sabía jo que un dia vostè'ns confessaría la seva decadencia!

EN LLUÍS

Vui veure si en el matrimoni puc trobar els atractius que ja no trobo enlloc.

LA CELIA

Ah, vol casar-se?

EN LLUÍS

Si trobo qui sigui capaç de fer-me feliç.

LA CELIA

Ja es demanar molt, per un home que's vol casar perquè està aburrit de la vida.

EN LLUÍS

Permeti : això no ho he dit. D'això al suicidi no hi ha més que un revòlver de distancia. Deu ens valgui! He dit que he fet massa joventut! (*Donya Eulalia, fent la distreta i fent veure, de tant en tant, amb gestes o rialles, que està per la conversa dels altres, s'aixeca i se'n va cap a la tribuna.*)

Si vostès ho sabíen com desitjo trobar un reconet de casa pera acabar d'una vegada per sempre amb aquesta vida que'ns fa portar la nostra posició!

DONYA EULALIA (*sobtadament*)

Ai! dispensi, Lluís... (*A la Celia.*) Ara'm recordo que no he dit al teu papà que en Cabot l'espera aquesta tarda al Borsí. (*An en Lluis.*) Ja'm permetrà, eh?

EN LLUÍS (*alçant-se, cerimoniós*)

Sense compliments, donya Eulalia.

LA CELIA (*un xic irònica*)

Ves, ves, mamà...

DONYA EULALIA

Ja vinc desseguida. Serà, no més, un moment. (*Se'n va per la dreta.*)

ESCENA IX

LA CELIA I EN LLUÍS

LA CELIA (*després d'una pausa*)

Si la mamà fos home i hagués nascut en altre país, fora un gran polític.

EN LLUÍS

Què vol dir això, Celia?

LA CELIA

Ara se n'ha anat... i mai diría per què se n'ha anat?...

EN LLUÍS

Per donar un avís al seu papà.

LA CELIA

No... Se n'ha anat perquè ha conegut l'intenció de vostè de fer-me una declaració amorosa, i ha pensat que deixant-nos sols tindría més valor.

EN LLUÍS (*torbat*)

No sé, amiga meva, perquè podía pensar això.

LA CELIA

Sí, sí, pot estar-ne segur. Encara que l'intent de vostè no fos aquest, ella s'ho ha pensat així.

EN LLUÍS

Però quin motiu té pera...?

LA CELIA

El motiu d'haver estat aquí la seva tia Lluísa i haver insinuat l'enamorament de vostè per mi. El motiu de la visita de vostè, dient, de cop i volta, que's vol casar.

EN LLUÍS
(*refent-se de la torbació; galant*)

Essent així, Celia, jo no tinc altra cosa a fer que agrair a la seva mamà aquesta acció d'alta política que acaba de portar a cap.

LA CELIA

Ja l'hi pot agrair, ja! Vostè n'hi té d'agrair moltes de coses així a la mamà! (*Ell somriu, satisfet. Ella, amb malicia.*) La mamà no té preu treballant la candidatura de vostè pera la meva mà.

EN LLUÍS (*acostant-s'hi, amorós*)

Me congratulo de la nova que'm dona, Celia celestial!

LA CELIA
(*sense fer cas de la galantería d'ell, alçant-se i passant cap a l'esquerra*)

Té per vostè una preferencia desesperadora. Sembla talment que vostè hagi seguit aquella

vulgaríssima tàctica: «Festeja la mare si vols conseguir la filla.»

EN LLUÍS (*torbat*)

Jo li asseguro que...

LA CELIA

La mamà sería, pera vostè, una excelent mamà política!

EN LLUÍS

I per què no pot arribar a esser-ho, Celia?

LA CELIA

Què li diré, jo, mare de Deu!

EN LLUÍS (*decidit*)

Ja que, segons veig, vostè no desconeix tot el meu apassionament, per què no puc dir-li tot lo que sento?

LA CELIA

Vostè ho sabrà, Lluís fogós.

ÉN LLUÍS

El què?

LA CELIA

El perquè no pot dir-m'ho.

EN LLUÍS (*acostant-s'hi, apassionat*)

Si jo tingués paraules per expressar-li la meva voluntat!

LA CELIA
(*per desorientar-lo, sense fer cas a lo que ell diu*)

Ah, ara que ho recordo! Perdoni, Lluís, la meva distracció. Li dono gracies mil per les flors que va enviar-me abans d'ahir! Veig que vostè té bona memoria i recorda perfectament la data del meu complianys...

(*S'asseu al sofà.*)

EN LLUÍS

De vostè no es possible oblidar-ne cap detall...

LA CELIA

Finesa que li estimo i que sento no poder tornar... Jo no sé quin dia'ls fa, vostè, els anys.

EN LLUÍS

El nou de Març.

LA CELIA

El nou de Març... però de quin any, Lluís? Fa una pila de temps que'ns coneixem, i vostè encara conserva'ls mateixos vinticinc del dia que'l vaig conèixer. An aquest pas aviat jo l'aconseguiría, i'm sabría greu...

EN LLUÍS (*més torbat que abans*)

Està graciosa!

LA CELIA

Aquest nou de Març que li ha de portar els vintisís anys, quan s'escaurà, Lluís amic?

EN LLUÍS
(*desorientat, no sabent com seguir la broma d'ella*)

Quina cosa té vostè, Celia, que no se la pot estimar obertament, plenament, i no se la pot deixar d'estimar?

LA CELIA

Un psicòleg, un dia, va dir-me que soc aspra...

EN LLUÍS (*interrompent-la*)

Aspra?

LA CELIA

... I dolça... Va dir-me que soc comparable a una d'aquelles fruites que tenen aspror al mossegar-les, però que després deixen una dolçor suau que s'extén en mil gustos diferents...

EN LLUÍS
(*colocat al respatller del sofà, amorós*)

Trobo excelent la comparació... Aspra i dolça... Sí, sí... L'aspror faría dubtar, de primer moment, en posar-li amor a vostè, però la dolçor faría estimar-la amb tota l'ànima!

LA CELIA
(*altra vegada, per desorientar-lo, canvía 'l to, s'aixeca i passa cap a la dreta*)

I què ho dèu fer que la naturalesa ens crii així, amb aquesta diversitat de caràcters, amb aquesta diferencia de pensar i d'esser i de viure?

EN LLUÍS (*no sabent què respondre*)

Sí que es extrany, sí...

LA CELIA

Vostè es jove..., encara conserva'ls seus vinticinc..., ric, una de les fortunes grosses de Barcelona, solicitat per lo millor d'entre les senyoretes del nostre braç, té automòbil, té cotxe, té balandre... sosté amors *clandestins*...

EN LLUÍS

Celia, per Deu!

LA CELIA

Subratllo la frase perquè ningú'ls ignora...

EN LLUÍS

Be, però...

LA CELIA

Doncs, com li deia, vostè, que reuneix totes les circumstancies favorables que una noia podría desitjar, vostè sent per mi una atracció forta, irresistible, i jo, en canvi, no puc sentir per vostè la més petita inclinació.

EN LLUÍS (*confós*)

Però vol dir-me a què ve...

LA CELIA

No ve a res... Ha estat pera corroborar allò que li deia de la naturalesa...

EN LLUÍS

No sembla sinó que vostè tingui goig matant les meves ilusions.

LA CELIA

No, no; si jo també sofreixo pensant en lo dolorós del seu cas... Si jo voldría que l'amor, amb un esforç, pogués inclinar-se cap allí ont un volgués, i jo de bon grat el faría, per gros que fos, aquest esforç...

EN LLUÍS (*un xic avergonyit*)

Es, potser, lo que ha retret dels meus amors furtius lo que la priva de sentir una mica d'afecció per mi?

LA CELIA

Això sería gelosía, Lluís; mai falta de voluntat... Al revés, precisament, d'això... Vostè ja sab lo que vesteix, entre les noies de la nostra societat, tenir un promès que practiqui això d'aquesta mena d'amors. Recordi el cas de l'Enriqueta Planas: tothom li alaba l'estar per casar-se amb en Salvador Molins... i en Molins, segons ella mateixa explica...

EN LLUÍS

Però quin caràcter tant extrany, el seu!

LA CELIA

No me'l comprèn, veritat?

EN LLUÍS

No, per més que m'esforço... I amb tot, vegi lo que passarà per dintre meu, insisteixo en brindar-li la meva afecció més absoluta... Cauré, si es precís, als seus peus, rendit com un esclau de la seva hermosura...

LA CELIA

Lluís, per Deu, no fassi aquestes declaracions tant passades de moda... Vostè que's vesteix a Londres...!

EN LLUÍS

Digui-m la manera d'esser-li grat als seus ulls, i'm transformaré com vostè desitgi.

LA CELIA

No hi consentiría...

EN LLUÍS

L'hi juro.

LA CELIA

I no demana res més que esser-me grat?

EN LLUÍS

Res més.

LA CELIA

(*asseient-se a un costat de la taula, i indicant an ell que també ho fassi, ben confidencialment*)

Doncs be: a mi, lo que més m'agrada d'un

home es la grandesa de cor, l'abnegació, el desinterès...

EN LLUÍS

Tres virtuts que conviuen en mi, com vostè dintre'l meu pensament...

LA CELIA

Perfectament. Pera demostrar-ho, vostè no'm tornarà a parlar, mai més, d'amor.

EN LLUÍS (*sorprés*)

Però...

LA CELIA

Grandesa de cor... Anirà a explicar a la mamà la conversa que acabem de tenir...

EN LLUÍS

Es que això...

LA CELIA

Es abnegació...

EN LLUÍS (*desilusionat*)

Be, sí, però...

LA CELIA

I ara li explicaré en què ha de consistir el seu desinterès... Vui demostrar-li com comença a esser grat als meus ulls, veient-lo no més disposat a sostenir aquestes tres virtuts.

EN LLUÍS

Parli, parli, per lo que més vulgui...

LA CELIA

El seu desinterès ha de demostrar-se renunciant d'ara per sempre a les seves pretensions de que jo un dia sigui la seva esposa...

ÉN LLUÍS

Però, per què?

LA CELIA (*seriosament*)

Perquè encara no tardarà un quart a venir aquí a solicitar la meva mà als papàs l'home que ha conseguit que'l meu amor esclatés amb tot l'entusiasme.

EN LLUÍS
(*se queda sorprès, desilusionat, avergonyit, i, després d'un moment de silenci, diu :*)

També podía haver començat per aquí.

LA CELIA

No hi he començat, pera satisfer els desitjos de la mamà...

EN LLUÍS (*astorat*)

La seva mamà volía que vostè'm tractés així?

LA CELIA

Al contrari... Es que'ls papàs no consenten en

aquest casament, que es la meva ilusió, i voldríen desfer-lo valent-se de tots els recursos... Pera veure si encara era possible un últim esforç, la mamà dèu haver dit a la tia de vostè que'l fes venir aquí a declarar-se-m, i vostè ho ha fet, ben agè an aquests diabòlics plans.

EN LLUÍS

L' hi juro.

LA CELIA

Ho veu si li parlo com se parla tant sols a qui ens es grat?

EN LLUÍS

Doncs ja que ha començat, acabi-m d'esser franca, Celia...

LA CELIA

Digui.

EN LLUÍS

Permeti l'indiscreció... Els seus papàs diu que s'oposen al seu casament amb aquest jove... Per què s'hi oposen, Celia?

LA CELIA

Perquè es pobre...

EN LLUÍS
(*sorprès, gairebé reprensiu*)

I vostè vol casar-se amb un pobre?

LA CELIA

Que també s'hi oposa vostè, Lluís?

EN LLUÍS

Trobo que es un disbarat.
(*La Celia va al polsador d'un timbre i el toca, nerviosa, enèrgica. En Lluís se la mira sense entendre a què ve tot això. Surt el Criat per l'esquerra.*)

ESCENA X

ELS MATEIXOS, MÉS EL CRIAT

LA CELIA
(*al Criat, que s'ha quedat a la porta*)

La mamà?

EL CRIAT

Es al salonet, senyoreta...

LA CELIA

Acompanyi-hi a don Lluís.

EN LLUÍS
(*escorregut, despitat, estúpidament, en el comble de la sorpresa*)

Suposo que no li sabrà greu que expliqui la seva confessió a les nostres amigues...

LA CELIA (*ràpida*)

No; mentres digui que si l'hi he fet ha estat per demostrar-li que no'l vui a vostè.

(*En Lluís saluda i se'n va amb el Criat. La Celia corre altra volta a la tribuna amb el mateix neguit d'abans. Pausa curta.*)

ESCENA XI

LA CELIA I DON IGNASI

DON IGNASI

(*entra per l'esquerra; veu a la Celia i s'hi acosta rialler, tot movent el cap*)

Encara no ve? Encara no ve?...

LA CELIA

Ai, avi!...

DON IGNASI (*mirant-se el rellotge*)

No passis tanta ansia... Encara falten cinc minuts.

LA CELIA

Què li ha dit el papà? Què li ha dit?...

DON IGNASI

Res, dòna, res...

LA CELIA

Què respondran an en Claudi? Hi consentiran, avi? Tindran pera ell una bona paraula?...

DON IGNASI

Preguntes massa coses d'un plegat, pera que't contesti!

LA CELIA

El deuran treure de casa de qualsevol manera!...

DON IGNASI

No tinguis por, dòna.

LA CELIA

Si vostè ho sabía, la por que tinc! La por i el desitg de rebelar-me a tot lo que'm fan!

DON IGNASI (*rialler, però amb temor*)

No treguis el gènit!

LA CELIA

Com tarden a passar els minuts! Com va, d'a poc a poc, aquest rellotge!

DON IGNASI (*rialler*)

Dèu anar com tots.

LA CELIA

Vostè no'l pot compendre'l meu neguit. Caldría, per saber-lo, que conegués an en Claudi. (*Ben marcat.*) Amb el seu orgull d'home honrat, si li retreuen la pobresa, què respondrà? Ell, tant enemic del luxe i de l'ostentació, i els papàs tant lligats an això, com si al món no hi hagués res més!...

DON IGNASI

Però no't neguitegis per endavant, dòna... Si tots els enamorats fessin com tu, els casaments semblaríen funerals.

LA CELIA

Vostè'ls dèu haver convençut, oi, avi?...

DON IGNASI

Sí, dòna, sí...

LA CELIA

Com m'agradaría esser a l'entrevista!...

DON IGNASI

No pot pas esser, això!

LA CELIA

Es clar! Però voldría esser-hi... (*Amb sentiment.*) Fa tres dies que no l'he vist an ell, avi. Tres dies, i encara la darrera vegada ni vam poder parlar-nos... Pobre Claudi! Ell me mirava, me mirava amb els ulls inquiets... Semblava com si un vel de tristesa els hi entelés... Ell preveia lo que avui passarà aquí. (*Pausa. Se queda un moment dubtosa de si dirà o no lo que pensa. Per fi ho diu amb aplom.*) Però no hi fa res... Passi lo que passi...

DON IGNASI

No diguis tonteríes, Celia.

LA CELIA

No són tonteríes, avi.

DON IGNASI

(*amb amor; costant-li dir-ho*)

Que ja no penses en que encara'ns tens a mi a la teva avia?

LA CELIA

Sí, avi, sí... (*Se li tira als braços.*)

ESCENA XII

ELS MATEIXOS, MÉS DON ENRIC I DONYA EULALIA

DON ENRIC

(*a l'entrar, bruscament, per la dreta*)

Encara no'n tens prou amb molestar amb les teves impertinencies als papàs, que molestes als de fòra casa que'ns venen a veure?

LA CELIA (*sorpresa*)

Què vols dir, papà?... Per què'm tractes així?...

DON ENRIC

Ja duren massa'ls disgustos que'ns donen els teus nirvis...

DONYA EULALIA

No, ara ja no són els nirvis; això ja es oblidar l'educació que t'hem donat.

LA CELIA

Però de què parlen?... Ah, ja sé!... En Lluís els dèu haver explicat que no he estat molt condescendenta amb ell... Papà : jo no he pogut soportar més les seves impertinencies... I a la fi de la fi no li he dit res que pogués molestar-lo...

DON ENRIC

Lo que fas ja es intolerable. I després vols que't fassin concessions!

LA CELIA (*desbordant de dolor*)

Però si no li he dit res, papà, repeteixo... (*Amb força sentiment.*) Amb tot, si lo que ell m'hagi atribuit ha d'esser motiu perquè tu canviis la resolució que havíes pres, jo't demano, amb les llàgrimes als ulls, que'm perdonis...

DON IGNASI (*apenat*)

Enric : poden més en tu les paraules d'un extrany a casa teva que les de la teva filla?

DONYA EULALIA

Vaja, vaja, no comencem...

(*Se sent un timbre a dintre.*)

LA CELIA

Papà!... Mamà!... No's neguin a la meva felicitat! Per lo que més estimin... Per la meva vida!

DON IGNASI (*commogut*)

Nena..., no parlis així...

LA CELIA

Oi que no'l rebran malament, an en Claudi?

DON ENRIC

A casa no s'hi reb a ningú malament.

LA CELIA

Té un gran cor, papà...

ESCENA XIII

ELS MATEIXOS, MÉS EL CRIAT

EL CRIAT

(*per la dreta, trencant la frase de la Celia*)

Don Claudi Surroca.

LA CELIA

(*presa d'intensa emoció, tremolant-li la veu*)

Ell!... Papà!... Mamà!...

DONYA EULALIA

Vaja, que no senti plors!

DON ENRIC (*enèrgic*)

Ves-te'n! No passarà res!

LA CELIA (*amb gran prec*)

Per la meva felicitat!...

DON ENRIC (*atenuant*)

Te dic que te'n vagis...

LA CELIA (*pregadora*)

Avi!...

DON IGNASI (*emocionat*)

Vés... Jo t'asseguro que no passarà res...
(*La Celia, no podent contenir el plor, se'n va per l'esquerra. Don Enric toca 'l timbre i torna a sortir el Criat, que s'havía retirat, per la dreta.*)

DON ENRIC (*al Criat*)

Que passi.

ESCENA DARRERA

DONYA EULALIA, DON IGNASI, DON ENRIC I EN CLAUDI

(*En Claudi entra conduit pel Criat, que se'n entorna. Aixís que entra, els altres s'aixequen per saludar-lo. Ell queda un xic torbat, però desseguida reprèn un aire de desinvoltura que de primer anduvi ja'l fa simpàtic. Vesteix correctament d'americana.*)

EN CLAUDI

Deu els guardi...

DON ENRIC

Deu el guardi...

(*Els demés també saluden.*)

EN CLAUDI

Com estan?...

DON ENRIC

Be, gracies... i vostè?...

EN CLAUDI

També, gracies...

DON ENRIC

Assegui-s, faci l'obsequi... (*Presentant-los.*) El meu papà...

EN CLAUDI

Tant de gust.

(*Li allarga la mà, que don Ignasi estreny efusivament.*)

DON ENRIC

La meva senyora...

EN CLAUDI

Tinc una veritable satisfacció al saludar-los, senyors... Jo, si be no havía tingut, fins ara, l'honor de poder-los conèixer personalment, ja suposaran que'ls coneixía de vista...

(*Tots l'observen i l'escolten atentament. Formen dos grupos : a la dreta en Claudi i donya Eulalia, al sofà don Ignasi i don Enric.*)

DON ENRIC

Es molt natural.

EN CLAUDI

Els haurà sorprès, segurament, que vingui jo sol... Però es el cas que'l meu pare no ha pogut deixar la feina i no arribarà fins d'aquí dos o tres dies...

DONYA EULALIA

El té a fòra?

EN CLAUDI

Sí, senyora... Mes com havíem quedat per venir avui, he considerat que no era prudent deixar de fer-ho... Per altra part, comprenent el neguit de la Celia..., per qui encara no he preguntat, perquè si hi hagués novetat...

DON ENRIC

Es clar!... Ella està be, com sempre.

DONYA EULALIA

Els té a Puigcerdà, veritat, els papàs?

EN CLAUDI

Sí, senyora...

DONYA EULALIA

Perxò, perquè crec que allí's van conèixer, vostè i la nena...

EN CLAUDI

Sí, senyora... Un servidor acostumo anar-hi a passar els estius.

DONYA EULALIA (*curiosa*)

Vet-aquí una cosa que la Celia no'ns ha explicat mai : com va fer-se la coneixença de vostès.

EN CLAUDI

De la manera més senzilla, senyora... Va esser una caiguda de tarda, pels passeigs que volten l'estany. Unes paraules canviades amb la seva cosina Montserrat, molt amiga de casa, que anava amb ella, van fer que entaulessim una agradable conversa... Des d'aquell moment va despertar-se en nosaltres aquesta força misteriosa que se'n diu simpatía, i d'aleshores ens vèiem en el nostre passeig de cada tarda...

DON IGNASI (*ple de bona voluntat*)

Vostè, jove, ja l'estima ben sincerament, la nostra nena?... No'l sorprengui la pregunta, ni el molesti que l'hi faci... Nosaltres l'estimem tant!...

EN CLAUDI

Si tenir-la tot el dia al pensament, si coincidir amb els mateixos sentiments i sentir les mateixes

emocions i viure entregat per complet al record d'ella, es estimar, l'estimo, don Ignasi...

DON IGNASI

Com que ella l'estima tant a vostè, pobre Celia! pensi lo trist que sería que aquesta estimació no fos corresposta.

EN CLAUDI

Ella, que ha tingut ocasió de coneixe-m, li respondría, don Ignasi.

DON ENRIC

Una cosa que a mi va sorpendre-m, a l'enterarme de les relacions de vostès, va esser que vostè, al fixar-se en la nostra filla, no tingués en compte la seva posició social.

(*Visible moviment de disgust den Claudi; don Ignasi interromp, amatent, pera fugir del camí emprès per la conversa.*)

DON IGNASI

Hi dèu haver molta neu, ara, per Puigcerdà, veritat, jove?...

EN CLAUDI

Ahir vaig tenir carta de casa en que m'ho diuen. Per la collada de Tosses fa vuit dies que no s'hi pot passar... (*Amb naturalitat.*) Deia vostè, don Enric...

DON ENRIC

Que es extrany que vostè no tingués en compte...

DON IGNASI (*molestat*)

Però es que la Celia portava escrita al front la seva situació social quan aquest jove se'n va enamorar?

DON ENRIC (*amb disgust*)

Papà!

DON IGNASI

Es que fas una pregunta que pot molestar an en Claudi...

EN CLAUDI (*torbat*)

Sentiría, senyors, que per mi...

DONYA EULALIA

No, no es res... Es perquè abans d'arribar vostè discutíem la qüestió amb el papà.

DON ENRIC

Al cap-d'avall no té res de particular la meva extranyesa... El cas de vostè i la nostra Celia's dona tant poques vegades!

EN CLAUDI
(*violentant-se per moments*)

Es natural...

DON IGNASI

Però això no tenía pas res que veure amb la nostra conversa...

DONYA EULALIA

Vaja, deixeu-ho córrer... (*An en Claudi, per don Ignasi.*) Té tants anys, ja, pobre papà!

DON ENRIC
(*amb naturalitat, sense voler molestar*)

Ha de comptar que la nostra filla pot aportar al matrimoni que faci un centenar de mils de duros...

EN CLAUDI
(*violent, neguitós, ferit en el seu orgull, començant a regirar-se pel silló ont seu*)

Així comprenc la seva extranyesa, don Enric...

DONYA EULALIA

Es que s'ha de considerar tot...

EN CLAUDI

Això mateix, donya Eulalia: s'ha de considerar tot, i jo, en aquest cas, considerant que...

DON IGNASI (*alarmat*)

Què vol dir, jove?...

EN CLAUDI

Oh!... no... Comprenc que la situació es un xic violenta pera tots plegats, però...

(*S'aixeca.*)

DON ENRIC

Parli clar, parli clar...

EN CLAUDI
(*amb molt aplom, orgullós, però sense afectació*)

Un centenar de mils duros es molt poca cosa, pera mi, don Enric...

(*Se'n va, saludant, per la dreta. Els altres se queden, sense avenir-se del que han sentit ni saber què fer. Se miren l'un a l'altre, interrogadors. El teló baixa ràpidament i s'acaba aquest pas de comedia.*)

Barcelona Juliol 1909

ALTRES OBRES DE L'AUTOR

Quan l'amor ha encès la flama, comedia
en tres actes. . . . . 2 pessetes
Mai se fa tard si el cor es jove, comedia
en tres actes. . . . . 2 »
Vilacalmosa, farsa lírica en dos actes, amb
música del mestre Carles Oró. . . . 1 »
Matí de festa, diàleg. . . . . 0'50 »
A cor distret, sagetes noves, comedia en
tres actes. . . . . 2 »

A PUNT D'ESTRENAR-SE

La sagrada familia, comedia en tres actes

EL TEATRE CATALÀ

REVISTA SETMANAL ILUSTRADA



Publica en son folletí, luxosament editades, les millors produccions del Teatre Català

OBRES PUBLICADES

	Pessetes
Misteri de dolor, drama en tres actes, d'Adrià Gual.	2
L'avi Xena, monòleg, d'Apeles Mestres . .	0'50
Don Gonzalo o l'orgull del gec, comedia en tres actes, d'Albert Llanas	2
El gran Aleix, drama en dos actes, de J. Puig i Ferreter	1'50
El fill de Crist, tragedia en un acte, d'Ambrosi Carrión	1
Cria corbs, quadro dramàtic, de Joan Aler .	0'50
Arlequí vividor, farsa de fira, d'Adrià Gual .	1
Desamor, drama en dos actes, de J. Puig i Ferreter	1'50
La gitana verge, quadro de costums gitanes, de Juli Vallmitjana.	1
Sol ixent, comedia en tres actes, de J. Pous i Pagès.	2
Els zin-calós (Els gitanos), quadro de costums, de Juli Vallmitjana	1
L'eterna qüestió, pas de comedia, de l'Avelí Artís.	1

Preu: una pesset